

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 387/2024-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Marekom Tauberom, Hviezdoslavova 11, Spišská Nová Ves, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/82/2023 z 26. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 10. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať mu primerané finančné zadostučinenie 20 000 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojeného napadnutého rozhodnutia vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 20C/44/2009 o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, mal sťažovateľ procesné postavenie žalovaného.
3. Rozsudkom č. k. 20C/44/2009-1302 z 30. mája 2018 okresný súd určil, že tam bližšie konkretizovaná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po matke žalobkyne, a rozhodol o nároku na náhradu trov konania.
4. O odvolaní sťažovateľa rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 24Co/9/2019 z 28. mája 2020 v spojení s opravným uznesením z 20. apríla 2023, ktorým rozsudok okresného

súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

5. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodil z § 420 písm. e) a f) CSP.

6. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľa zamietol ako nedôvodné podľa § 448 CSP a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

6.1. K námietke nesprávneho obsadenia odvolacieho súdu spočívajúcej v tom, že o odvolaní sťažovateľa rozhodol senát 24Co, a nie senát 20Co, ktorý rozhodoval o predchádzajúcom odvolaní v danej veci, najvyšší súd uviedol, že spis bol po jeho opätovnom predložení krajskému súdu (po vydaní predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia) zapísaný do senátu, v ktorom aktuálne pôsobil sudca spravodajca (v danom prípade zhodou okolností aj iný člen senátu) predmetného zrušujúceho rozhodnutia. Išlo o postup, ktorý bol v súlade s aktuálne platným rozvrhom práce krajského súdu. Táto výhrada sťažovateľa preto bola vyhodnotená ako neopodstatnená.

6.2. Najvyšší súd nezistil ani existenciu sťažovateľom namietanej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá mala spočívať v nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu. Podľa názoru dovolacieho súdu spĺňa rozsudok krajského súdu kritériá vyžadované § 220 CSP, pričom za porušenie práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie nepovažoval absenciu uvedenia pomeru hlasovania členov senátu v zápisnici o verejnom vyhlásení rozhodnutia. Predmetný nedostatok bol navyše odstránený opravným uznesením odvolacieho súdu z 20. apríla 2023. Vo vzťahu k ďalším námietkam sťažovateľa dovolací súd poukázal na svoju viazanosť skutkovým stavom, tak ako ho zistili sudy nižšej inštancie (§ 442 CSP) bez možnosti jeho opätovného prehodnocovania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ nasmeroval svoju ústavnú sťažnosť proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, ktorý označuje za „ústavne nekonformný“. Odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje za nedostatočné, nepresvedčivé a nereagujúce na jeho podstatné dovolacie námietky. Podľa jeho názoru sa najvyšší súd žiadnym spôsobom nevyjadril k jeho námietke, že dve členky odvolacieho senátu 20Co JUDr. Eliška Wagshalová a JUDr. Antónia Kandrává najprv hlasovali za zrušenie (v poradí prvého) rozsudku okresného súdu z 15. decembra 2014 a následne po opätovnom predložení veci na základe rovnakých skutkových okolností odvolací senát hlasoval v rovnakom zložení za potvrdenie (druhého) rozsudku okresného súdu z 30. mája 2018. Uvedenú skutočnosť sťažovateľ považuje za „absurdnú“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým bolo ako nedôvodné zamietnuté dovolanie sťažovateľa.

9. V predostretej sťažnostnej argumentácii ústavný súd identifikoval vo vzťahu k napadnutému rozsudku len jedinú výhradu sťažovateľa týkajúcu sa absencie jeho náležitého a presvedčivého odôvodnenia.

10. Jedným zo základných komponentov práva na spravodlivé súdne konanie (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj povinnosť konajúceho súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť, čo predstavuje záruku toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny a neprehľadný. Náležité odôvodnenie rozhodnutia ako prostriedok k zamedzeniu svojvôle súdu má súčasne zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania. Účastník konania má teda právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Z judikatúry ústavného súdu pritom vyplýva, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy strany konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, IV. ÚS 410/2011).

11. Úlohou ústavného súdu je preto v tomto prípade posúdiť, či právne závery, na základe ktorých najvyšší súd zamietol dovolanie sťažovateľa, boli výsledkom ústavne udržateľnej aplikácie noriem procesného práva v súlade s uplatnenými článkami ústavy a dohovoru. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom jeho kontroly iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

12. Po detailnom oboznámení sa s dôvodmi napadnutého rozsudku sa ústavný súd nemôže stotožniť s tvrdením sťažovateľa, že najvyšší súd nereagoval na jeho zásadné dovolacie námietky. Práve naopak, najvyšší súd sa precízne a v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa nesprávneho obsadenia senátu odvolacieho súdu (body 12 až 14 napadnutého rozsudku) ako aj nepreskúmateľnosti a nedostatku riadneho odôvodnenia odvolacieho rozsudku (bod 19 napadnutého rozsudku). Najvyšší súd sa pritom osobitne zaoberal aj výhradou sťažovateľa, že dve členky odvolacieho senátu po prechádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí z 27. septembra 2016 následne po opätovnom predložení veci hlasovali za potvrdenie odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu z 30. mája 2018. V tejto súvislosti konštatoval, že táto skutočnosť nemôže mať sama osebe za následok porušenie práva na spravodlivý proces, je, naopak, skôr prirodzenou súčasťou súdneho konania, pokiaľ dochádza k viacnásobnému rozhodovaniu v jednej veci na rôznych stupňoch súdnych inšancií. Zároveň doplnil, že podľa zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu z 27. septembra 2016 boli závery okresného súdu obsiahnuté v jeho prvom rozsudku predčasné, ale nie nesprávne, pričom podstatným dôvodom, pre ktorý krajský súd pristúpil k zrušeniu a vráteniu veci okresnému súdu, bolo nevysporiadanie sa s dôkazmi, ktoré žalovaná strana predložila na preukázanie svojej oprávnenej držby. Súd prvej inšancie sa po vrátení veci následne v intenciách zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu s týmito okolnosťami vysporiadal.

13. Ústavný súd tak uzatvára, že v posudzovanom prípade nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mohla vzniknúť akákoľvek pochybnosť o ústavnej konformite napadnutého rozsudku

najvyššieho súdu. Iba samotná skutočnosť, že sťažovateľ má na kvalitu odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu odlišný názor, resp. že výsledok konania nie je taký, aký si želal, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práva na spravodlivé súdne konanie a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Ústavný súd totiž stabilne judikuje, že právo na spravodlivé súdne konanie nie je možné vykladať tak, že by sťažovateľovi garantovalo úspech v konaní alebo sa ním zaručovalo právo na rozhodnutie zodpovedajúce jeho predstavám. Obsahom tohto ústavne zaručeného práva je zabezpečenie práva na také súdne konanie, v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi za súčasnej aplikácie ústavných princípov (napr. I. ÚS 417/2022, IV. ÚS 672/2022, I. ÚS 177/2023). To v prejednávanom prípade sťažovateľa naplnené bolo, preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

14. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. augusta 2024

Libor Duľa
predseda senátu